

Lieve mensen.

Weer 'n maand voorbij: waar blijft de tijd...

De wind waait al dagen en laten we het over het water dat dag in dag uit naar beneden valt, maar niet hebben.

Maar er zit wel een voordeel aan: het waterpeil in de grond is er heel blij mee.

Laat echter de aardappelboeren me maar niet horen:

Die zitten echt met de handen in het haar!

Eerst waren de aardappels nog te klein, dus mochten ze wat weken langer in de grond blijven zitten...(Ja, dat oogsten is ook aan regels gebonden)

Maar o, wat een ramp: het ging regenen en die houdt nog steeds aan.

En nu zitten ze met 'de gebakken peren': wel mooie grote aardappels maar ze kunnen met die natte akkers niet uit de grond worden gehaald.

Ik hoor net bij het weer op t.v. dat de regen nog steeds aan blijft houden...

Dat worden dure frietjes...

Zit u ook telkens voor de t.v.?

We moeten weer gaan stemmen en we willen toch wel graag weten, waar de partijen voor staan.

't Is nog een heel gepuzzel.

En dan moet je ook nog maar afwachten, als ze gaan regeren, wie er uiteindelijk met wie in zee gaat...

En het is zo weer 5 december.

De Goedheiligman gaat weer voor leuke uurtjes zorgen.

De kinderen zitten weer iedere avond naar het Sinterklaasjournaal te kijken en niet alleen de allerkleinsten...

Mijn kleindochter van 10 jaar ziet het ook nog steeds zo graag.

Ze kan er nog helemaal in op gaan, wat leuk toch.

Is toch even heel wat anders dan 'achter de schermpjes' te zitten.

Nou, dat wordt weer inkopen doen, na het trekken van de namen.

Want ja: voor de een is het makkelijker om wat te verzinnen dan voor de ander. En een leuke surprise erbij maken gaat dikwijls gepaard met veel lol ,vooral, als het dan uitgepakt wordt...

Ik denk dan ook nog vaak met weemoed terug aan al die keren, dat Piet bij onze zoon thuis kwam en dan niet zelf de cadeautjes meebracht, maar ze dan hier en dan weer daar verborgen waren. En dan die verwachtingsvolle gezichtjes te zien: daar heb je zelfs geen foto's bij nodig: die beelden zitten voor eeuwig in je hoofd geprent!

Nu denken jullie misschien, dat er een Sinterklaasgedicht achteraan komt? Nee dus.

Een gedicht wat ik in het jaar 2000 eens heb gemaakt en eigenlijk helemaal niet bij dit jaargetijde past...

Maar juist misschien daarom wel fijn om te lezen.

Worden we weer een klein beetje 'vrolijker' van.

Het volgende blog gaat over de Kersttijd en over Oud- en Nieuw.

Ik wens iedereen een gezellige Sinterklaasavond, of middag, als er nog hele kleintjes bijzijn!

Geniet ervan met volle teugen, want ook die kleintjes zijn, vóór je er erg in hebt, al weer tieners!

Groetjes van Tonny Jacobs-Pothof.

= RUST =

Een klaterende beek, het koele bos.
Uitgestrekt lig ik op 't zachte mos
en kijk naar 'n fractie van de wolken
en luister naar 't vogelkoor van hen, die dit bos bevolken.

Alleen geluiden van dieren en van de wind.
Ik lig hier zo ongedwongen als een kind.
Helemaal alleen, niemand om me heen.
En toch voel ik me niet eenzaam, o nee...

Want er zijn zoveel gevoelens en herinneringen in m'n brein,
zodat ik nooit eenzaam hoef te zijn.
Ik hoef m'n ogen maar te sluiten
En dan dring ik al 't andere buiten.

Dan ben ik daar alleen met m'n gedachten.
Ik hoef ook nergens op te wachten.
Alles laat ik door me heen stromen.
Alleen een heel gelukkig mens kan van zoiets dromen.

En ik, ik ben toch maar 'n eenvoudig mens:
ik voel dit alles onbegrensd.
Als ik m'n ogen weer open doe
komt het dagelijkse simpele leven weer naar me toe.

Dan kan ik er weer 'n poosje tegen.
Niets kan mij echter nú al bewegen.
Nu even nog dat koele bos, die klaterende beek.
De rest dat komt wel weer, van de week...